

luči je nesrečnica! Spominjajmo se na Svečnico takih nesrečnih duš in molimo za nje, da jih Kristus razsvetli.

Mislimo na Svečnico tudi na križ in trpljenje — kakor je mislila naša mati Marija. Tudi našo dušo bo večkrat presunil meč. Naj pride karkoli nad nas, z Marijo bomo vdani govorili: Trpeti hočemo z Jezusom in zaradi Jezusa. Vse za te, o presveto Srce, ki si za nas na križu izkrvavelo!

Vaš prijateljček.

»Gotovo bo prepozno,« si misli uboga mamica, kajti zdaj je vedela: sveta Devica mi ga bo vzela!

Naslednji dan so poklicali zdravnike specialiste (to je take, ki se na davico še posebno razumejo); nobenih stroškov se niso ustrašili, samo da bi ljubega sinčka iztrgali smrti iz koščenih rok. Toda kaj pač more opraviti zemeljska mamica proti rajski mamic!

Ko so zdravniki dajali poguma in upanja, ko so trdili, da je vbrizgano zdravilo bolezen ustavilo, sta se Gvidon in mamica spogledala globoko v oči, to se pravi, pogledala si v dno srca, in se razumela.

Deset dni je preteklo v mučnih skrbeh, potem se mu je pa kar zares izboljšalo. Fantek je kaj malega tudi jedel in z mamico kramljal.

Kolikšna sladka radost za materino srce, ko se ji je Gvidon odkril popolnoma tak, kakršen je bil, odkril prvič v življenju!

Ko je nekega dne zopet govoril o svoji ljubljeni skrivnosti, je mati slišala nekaj, česar ne bi nikoli pričakovala.

Pomenkovala sta se tudi o šoli in o Gvidonovih tovariših. Tedaj pa potegne Gvidon mamico čisto blizu in ji odkrije nekaj podobnega, kakor tisto noč, ko je zbolel: »Mamica, pogosto si me kregala radi šole, in hudo me je bolelo. Kaj hočeš, mamica; rekel sem sam pri sebi: Moj poklic bo, da pojdem kmalu v nebesa. Čemu naj se torej trudim za izpite, ki jih nikoli delal ne bom? Kadar nam je torej učitelj razlagal, sem jaz sanjal o stvareh, ki so lepše od slovnice. Joj, koliko in kako lepih stvari sem se naučil, kadar sem počasi molil Zdravo Marijo!«

Vsaka Gvidonova beseda je kakor puščica prebadala srce ubogi mamici, da je kar naprej jokala, pa ne samo radi prihodnosti, ampak tudi radi preteklosti. Svojega dragega sinčka je torej tako slabo razumela!

Vpila je nad njim, ga kregala in poniževala! No in zdaj izve, da ni bil radi lenobe raztresen; zdaj tudi razume, zakaj ji je tolikrat rekel: »Toda, mamica, saj ne lenarim!«

Kako visoko zdaj ceni po njegovi pravi vrednosti tega fantka, tako ponižnega, tako ljubečega, tako čistega, da ga je sama blažena Devica v Lurdu, ki vse ve, nagovorila: Moj ljubi Gvidonček!

Gvidon, ki je toliko pretrpel, in ki je hranil skrivnost, se ji je zdel kakor mala posvečena hostija; komaj se ga je upala dotakniti, tako blizu dobremu Bogu se ji je zdel.

Toda joj! Kako malo je doslej razumela Gvidonovo ljubezen, koliko časa izgubila! Vse lepe sanje so izginile kajti kristjanka je, zato slutí: Gvidon je tako vzvišen, tako veličasten, tako lep, da je samo za svojo drugo, nebeško mamico!

Otročiči moji, Gvidon bo v svoji duši še bolj zrastel. Gotovo se še spominjate, kako sem vam pravil o njegovi zmoti glede šole, ko je ta ljubi angelček mislil, da se njemu ni treba učiti. Ko je zrl smrti v oči, je tako lepo preprosto odkril svojo belo, čisto, nedolžno dušo.

Kadar v šoli ni poslušal, zato ni poslušal, ker »je mislil na lepše stvari«. Vdajal se je dolgim, pobožnim

sanjam, pa ni mislil, da s tem kaj hudega dela; tudi, kadar so ga kregali, ga je bolelo, pa vendar se ni izgovarjal.

»Mamica, radi šole si me velikokrat kregala in me je hudo bolelo.«

Zdaj pa je v mračni sobici trpeč jasno spoznal, da so ga mamica in učitelji po pravici kregali, prav živo se je zavedel, da se je glede učenja zmotil, zato je pa tudi takoj napravil trden sklep: Vse dušne muke, vse telesne bolečine, vse strašne smrtne boje hoče ponižno darovati Bogu v spravo!

Mali mučenec je rad ponavljal besede desnega razbojnika: Kar trpim, trpim po pravici.

»Mamica, Jezušček mi daje priliko, da se spokorim za svojo lenobo v šoli, zato da bom mogel iti naravnost v nebesa.« Mogoče je s svojo lenobo dajal pohujšanje, morda so prav radi njegaa še drugi lenarili!

»Povej mi, mamica, kaj pomeni beseda: zadoščenje?«

In glejte: Gvidon je čisto preprosto, molče in junaško sprejemal vse iz ljubezni do svojega Jezuščka, katerega je bil razžalil.

Angel se je spremenil v spokornika.

Prijatelji Fongalanskih so pripovedovali, da so dečka v bolezni vsak dan obiskovali, da ga pa nikoli niso videli drugačnega kot popolnoma vdanega in popolnoma zadovoljnega.

Isto je potrdil tudi vodja Gvidonove šole. Meseca februarja 1925 je v časopisu svoje šole »Med nami« zapisal takole:

»Gvidon je svoji skorajšnji smrti jasno gledal v oči, ne da bi se bal. Gledal jo je in se ji smehljaj.«

(Dalje.)

